

S
A
D
I
E

17. Brooklynský dům táhne do války

Bylo mi líto, že opouštíme Zemi démonů.

[Jo, Cartere, myslím to fakt vážně.]

Koneckonců to pro mě byla docela úspěšná návštěva. Zachránila jsem Ziu a bratra před tím příšerným duchem Setnem. Chytila jsem stín hada. Viděla jsem tažení brigády staříků v celé její kráse a hlavně, zase jsem se sešla s Besem. Proč bych na to místo neměla mít příjemné vzpomínky? Možná si tam jednou vyrazím i na prázdniny a pronajmu si třeba chatku u Moře chaosu. Proč ne?

Ten nápor dění mě navíc odvedl od mých příjemných myšlenek. Ale sotva jsme dorazili na říční břeh a já měla pár chviliek na vydechnutí, začala jsem přemýšlet nad tím, jak jsem se naučila kouzlo na záchranu Besova stínu. Moje radost se proměnila na zoufalství.

Walt – ach, Walt. Co to udělal?

Vzpomínala jsem, jaký byl bez života a studený, jak jsem ho kolébala v náručí uprostřed cihlových ruin. Pak najednou otevřel oči a nadechl se.

Podívej se, řekl mi.

Na zemi jsem Walta viděla tak, jak jsem ho znala odjakživa. Ale v duatu... tam se mihotal chlapecký bůh Anup a jeho přízračně šedá aura posilovala Waltův život.

Pořád jsem to já, řekli společně. Z toho jejich dvojitého hlasu mě mrazilo.

Sejdeme se při východu slunce, slíbili, *v Prvním nomu, pokud mě nezačneš nenávidět.*

Nenáviděla jsem ho? Nebo mám říct je? Bohové Egypta, ani jsem nevěděla, jak mu dál říkat! Rozhodně jsem nevěděla, co si o tom myslet nebo jestli ho chci ještě vidět.

Pokoušela jsem se ty myšlenky odsunout. Pořád nám ještě zbývalo porazit Apopa. I když jsme měli chycený jeho stín, neexistovala žádná záruka, že se nám povede to zaklínadlo. Pochybovala jsem, že bude Apop poslušně stát, zatímco se ho budeme snažit vymazat z vesmíru. A dalo se čekat, že zatracení bude vyžadovat víc magie, než máme s Carterem dohromady. Pokud vyhoříme, moje dilema s Waltem už nebude představovat žádný problém.

Ale přesto jsem na něj/na ně nedokázala přestat myslet – na to, jak se jejich vřelé hnědé oči dokonale spojily a jak přirozeně vypadal Anupův úsměv na Waltově tváři.

Sakra! Tohle mi *vůbec* nepomáhalo.

Vylezli jsme na palubu sluneční bárky – Carter, Zia, Bes a já. Nevýslovně se mi ulevilo, že nás můj oblíbený trpaslík doprovází do poslední bitvy. Zrovna teď jsem potřebovala mít po ruce spolehlivého šeredného boha.

Náš starý nepřítel Sobek si mě ze přídě měřil s krokodýlím úsměvem, což byl zřejmě ten jediný, jaký ovládal. „Vida... Kaneovic dětičky se vrátily.“

„Vida,“ vyštěkla jsem, „krokodýlí bůh by si přál jednu do zubů.“

Sobek pohodil šupinatou zelenou hlavou a rozesmál se. „To se ti povedlo, holka! Máš v kostech železo.“

Asi to bylo myšleno jako poklona. Jen jsem se na něj ušklíbla a odvrátila se.

Sobek uznával jedině sílu. Při našem prvním setkání topil Cartera v Riu Grande a mě hodil přes hranici mezi Texasem a Mexikem. Od té doby jsme se moc nekamarádili. Podle toho, co jsem slyšela, se na naši stranu přidal jedině proto, že mu Hor a Eset pohrozili strašlivým ublížením na zdraví. To o jeho věrnosti moc ne-